

РЕШЕНИЕ

№ 1511

гр. София, 31.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 97 СЪСТАВ, в публично заседание на първи март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: М. П. Л.

при участието на секретаря В. Д. К.
като разгледа докладваното от М. П. Л. Административно наказателно дело № 20221110214775 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Б. А. А., ЕГН:***** срещу Наказателно постановление (НП) №..... от 14.09.2022г., издадено от Б. М.- Изпълнителен директор в Централно управление на НАП, с което на жалбоподателя на основание чл. 270 от ДОПК е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 000 (хиляда) лева за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 72, ал.2 от ДОПК.

В жалбата е посочено, че при издаване на наказателното постановление е допуснато съществено процесуално нарушение, като не е посочена дата и място на извършване на същото. Отделно от това, се посочва, че в наказателното постановление е посочено, че нарушението е квалифицирано като такова по чл. 270 ДОПК и като такова по чл. 73, ал. 1 от ДОПК. Моли за отмяна на наказателното постановление.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, не се явява. Не се явява и неговият упълномощен представител адв. Т.. По делото е представено писмено становище от жалбоподателя, подадено чрез адв. Т., в което се излагат съображения сходни с тези в подадената жалба. Моли за отмяна на наказателното постановление и присъждане на направените по делото разноски.

Въззиваемата страна- изпълнителния директор на ЦУ на НАП редовно призован се представлява от юриконсулт Петрова. Същата моли за потвърждение на наказателното постановление, като правилно и законосъобразно. Намира, че извършеното нарушение е безспорно доказано от събраните по делото доказателства. Подадена е писмена защита, в която процесуалния представител на АНО излага подробни съображения за неоснователност

на подадената жалба. Счита, че от подадения сигнал станал причина за проверка и съставяне на АУАН се извеждат датата и мястото на нарушението. Посочва също така, че не е налице неяснота по отношение на посочването на правната квалификация на извършването. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като съобрази изложените от страните доводи и възражения и служебно провери законосъобразността и правилността на обжалваното наказателно постановление, с оглед изискванията на чл. 84 от ЗАНН, вр. чл. 314 от НПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Жалбоподателят Б. А. бил служител на сектор Проверки, отдел Проверки, Дирекция „Контрол в ИРМ“ В. при ТД на НАП. Същият подал сигнал до г-н К. П.- тогава министър-председател на Република България и до г-н Асен Василев в качеството му на министър на финансите и председател на управителния съвет на НАП, който бил депозиран в Министерски съвет с вх. №...../11.04.2022г. Към подадения сигнал бил приложен и доклад до Селекция на „О.М.С. С.К. България“ КЧТ. Подаденият сигнал бил препратен по компетентност от Министерски съвет на ЦУ на НАП. Във връзка с подадения сигнал била издадена Заповед №...../14.04.2022г., удължена със Заповед №/27.05.2022г. за извършване на проверка.

В хода на проверката било констатирано, че жалбоподателят в качеството на орган по приходите е разпространил данъчна и осигурителна информация за юридически лица, която му е била предоставена или му е станала известна в служебно качество. Същата е била разпространена именно чрез подадения от него доклад до Селекция на „О.М.С. С. К. Б.“ КЧТ по отношение на следните юридически лица: „О.М.С. С. К. Б.“ КЧТ, „ОМС Р. Е. С.“ ЕООД и „О.М. С. С.“ АД И.. Те била разпространена като била предоставена на Министерски съвет. Във връзка с констатираното, на жалбоподателя била изпратена покана относно явяване в сградата на НАП във връзка със съставяне и връчване на АУАН.

Тъй като жалбоподателят не се явил на указаната му дата и час, на 30.06.2022г. свидетелката Я. В. на длъжност „държавен инспектор“ в НАП при ЦУ на НАП съставила АУАН от 30.06.2022г., като посочила, че жалбоподателят е извършил нарушение на разпоредбата на чл.72, ал. 2 от ДОПК. Същият бил съставен в присъствието на един свидетел по него. Актът бил връчен на жалбоподателя на 06.07.2022г., който вписал, че има възражения по него.

В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН срещу така съставения АУАН било подадено писмено възражение.

Административно наказващият орган приел подаденото възражения за неоснователно такова и на база на съставения АУАН, при идентична фактическа обстановка съставил процесното наказателно постановление от 14.09.2022г., издадено от Б. М.- Изпълнителен директор в Централно управление на НАП, с което на жалбоподателя на основание чл. 270 от ДОПК е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 000 (хиляда) лева за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 72, ал.2 от ДОПК.

Същото било връчено на жалбоподателя на 26.09.2022г. срещу подпис.

Гореописаната фактическа обстановка се установява от свидетелските показания на свидетеля Я. В., както и от писмените доказателства по делото, а именно покана с изх. от 20.06.2022г., докладна записка от Л. Г. до г-н Р. С.- ИД на НАП, писмо за препращане по компетентност на подаден сигнал, сигнал до Министерски съвет ведно с доклад до Селекция на „О.М.Ц. Салери Клон България КЧТ“, приобщени по реда на чл. 283 от НПК по настоящото дело.

Съдът намира, че показанията на свидетелката В. се явяват обективни, логични и пълни. Същата излага своите преки и непосредствени възприятия относно извършеното нарушение, неговото констатиране и начина на извършване на проверката. В този смисъл, съдът намира, че следва да кредитира същите с доверие.

Гореописаната фактическа обстановка се установява и от приложените по делото писмени доказателства, които кореспондират напълно с гласните такива.

От така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, тъй като изхожда от легитимирано лице, депозирана е в предвидения от закона преклузивен срок срещу акт, подлежащ на обжалване. Разгледана по същество, жалбата е основателна, като съображенията на съда в тази насока са следните:

В това производство районният съд следва да провери законността на обжалваното НП: дали правилно е приложен както материалният, така и процесуалният закон, независимо от основанията, сочени от жалбоподателя. В изпълнение на това си правомощие съдът служебно констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни за това административни органи, в предвидените в Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ преклузивни срокове.

Настоящата съдебна инстанция обаче намира, че съставения АУАН и издаденото въз основа на него наказателно постановление са издадени при допуснати съществени процесуални нарушения. В този смисъл, съдът се съгласява с изложените в жалбата доводи за незаконосъобразност на издаденото наказателно постановление.

Съдът намира, че действително в съставения акт и издаденото наказателно постановление липсва посочване на дата и място на извършване на нарушението. Законодателят е определил изначално минимално изискуемото съдържание на процесните документи в административнонаказателното производство, като е посочил същото в чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Съдържанието е такова, така че да може да се осигури безпрепятственото упражняване на правото на защита на санкционираното лице. Съгласно чл.42, ал.1, т. 3 и чл. 57, ал. 1 , т. 5 от ЗАНН актът за установяване на административно нарушение и издаденото въз основа на него наказателно постановление трябва да съдържат конкретно посочване на датата и мястото на извършване на нарушението. Съдът се съгласява с направеното възражение от страна на жалбоподателя в смисъл, че е недопустимо посочените реквизити

да бъдат извеждани по тълкувателен път от други приложени в хода на административнонаказателната преписка документи. Настоящият съдебен състав намира, че както в съставения АУАН, така и в издаденото въз основа на него наказателно постановление е налице липса на посочените реквизити. Същото обстоятелство е ограничило правото на защита на санкционираното лице, което е лишено от възможността да разбере пълния обем на отправеното спрямо него обвинение и по този начин да може да организира защитата си.

Съдът намира, че посоченото нарушение е от категорията на съществени такива, като е довело до незаконосъобразност на наказателното постановление, налагаща отмяна на същото.

На следващо място, съдът намира, че следва да се съгласи и с направеното възражение в смисъл, че не е конкретно посочена правната норма, която е била нарушена с поведението на жалбоподателя. Действително, на страница първа от издаденото наказателно постановление посочено, че „... като в нарушение на чл. 73, ал. 1 от ДОПК...“, а след това на стр. 4 от наказателното постановление е посочено, че „...с действията си Б. А. е нарушил чл. 72, ал. 2 от ДОПК...“, както и по-надолу на страницата е посочено, че е „осъществен състава на чл. 270 от ДОПК“. Съдът намира, че част от задължителното съдържание на наказателното постановление съгласно чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН са и законните разпоредби, които са били нарушени. В този смисъл, настоящата съдебна инстанция счита, че същите следва да бъдат ясно и конкретно посочени, така че да не остава никакво съмнение в какво именно се изразява допуснатото нарушение. Предвид на това, съдът намира, че като не е изпълнил и това свое задължение АНО е нарушил отново правото на защита на санкционираното лице и го е лишил от възможността да разбере за какво именно се санкционира.

Като взе предвид множеството, допуснати съществени процесуални нарушения, съдът намира, че подадената жалба се явява основателна такава и издаденото наказателно постановление е незаконосъобразно и като такова подлежи на отмяна.

Съобразно чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН в производството пред районния съд страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Чл. 143, ал. 1 от АПК предвижда, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. С оглед на това настоящият съд следва да осъди ЦУ на НАП да заплати на жалбоподателя Б. А. А. възнаграждение за оказаното му процесуално представителство от адвокат, чийто размер съобразно представената от адв. К. Т. справка за разходите по делото, имаща характер на списък с разноски, възлиза на сумата от 400.00 лв.

Предвид изхода на делото съдът намира, че следва да остави без уважение искането направено от процесуалния представител на въззиваемата страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Като взе предвид гореизложеното и на основание чл.63, ал.2, т.1 от ЗАНН, **Софийски районен съд, НО, 97-ми състав,**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление от 14.09.2022г., издадено от Б. М.- Изпълнителен директор в Централно управление на НАП, с което на жалбоподателя на основание чл. 270 от ДОПК е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 000 (хиляда) лева за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 72, ал.2 от ДОПК.

ОСЪЖДА ЦУ на НАП ДА ЗАПЛАТИ на жалбоподателя Б. А., ЕГН: ***** сумата от 400 лв. представляващи направени по делото разноски.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ направеното от въззиваемата страна искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на Глава XII от АПК пред Административния съд – гр.София в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____